

dano Mauleonensi nimis Homericō-poēticē, hē licentiosius dictum & fictum videatur) & χείσα λεπτούτα (Iliad. 3, v. 830.) quod reddit Scholiaſtes ἐναιδή ή λιπαρόν, corpus tenerum: apud Nicandrum verò propriē sumitur, λεπτός αργ., līlinūm caput, pro flore līlii. Alterum vocabulum est κείνον, Evangelistis etiam Matthæo cap. VI, 28: & Lucæ cap. XII, 27. usurpatum, & Jonicōteron apud Herodotum κείνον, unde κείνων ὁ λιλετοῦ, līlietum, & κείνωνa līlii planta, ut ποδωνία apud Theophrastum. Δειρός verò etymon omnium proximè tetigisse videtur Hesychius Grammaticus, Δέιρα τὸ λειό-λητα nempe, λεῖος enim est λεῖος, mollis, qualem etiam vim emolliendi oleum habet līrinūm. Quod verò Matthæus Martinius ex diversis laribus natales ejus arcessit, modò à λιλα λία, valde mollia, modò à λιλεῖ, quod est πιθυμῶ (λιλαιω, λάω volo), modò à λειρόν, hoc est καλὸν, in eo multisciam potius eruditionem ostendisse quam veritatem tetigisse dicendus est. Et bēc erudita conjectandi ratio Philologis merito condonatur, nemini enim assensum imperant, sed liberum relinquunt. Ac citius ego sanè crediderim Martinio acutè conjectanti, quam aut vetusto Vocabulario, aut Isidoro, ex quo iste desumuit, Episcopo ineptè derivanti, Līlūm nempedici quasi lacteum à lacte, quorum candor est in folijs; līlia nuncupata quasi līdia; & violam à vi odoris, & hederam ab habereendo, & algam ab allgandis pedibus, & fienum à ζώει, quod eō flamma nutritur.

auditum admissi risum teneatis amici?

In lingua divinā līlūm dicitur ליל ו לילשׁ, appositissime: sive enim recta à ω deduxeris, quod in reliquis linguis est εξ, sex, sc̄hs ipsa veritas sese ostendit, quia līlūm sex foliis, & interius totidem etiam capillamentis constat, unde & Phœnices, Syri, Arabes & Persæ eandem vocem retinuerunt, quod apud hos testantur Susa regia, teste Atbenæo; sive per allusionem ad ω retuleris, quæ radix gaudium signat arq; letitiam, unde fluit ιδὺς, ιύψιμαρις, non longè aberraveris. Susanna ergo erit līlūm amabile & gaudiopl-